

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Omgevingsrecht	7
Omgevingswet	7
Wabo	8
Wro	9
8.40- en 8.42-AMvB's	10
Natuurbescherming	10
Waterwet	12
Volksverzekeringen	13
Sociale zekerheid overig	14
Bestuursrecht overig	16
AVG	16
Drank- en horecawet	16
Huisvesting	17
Studiefinanciering	21
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	21
Wet politiegegevens	22
Vreemdelingenrecht	23
Terugkeerbesluit	23
Inreisverbod	25
Asiel	25
Richtlijnen en verordeningen	29
Procesrecht	29

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 704

MK CBb, 09-07-2024, [ECLI:NL:CBB:2024:465](#)

college van burgemeester en wethouders van Leidschendam-Voorburg, verweerder.

Awb 4:5 lid 1, 8:75a

PROCESBELANG. PROCESKOSTEN IN BEZWAAR. BUITENBEHANDELINGSTELLING. I.c. wordt geoordeeld dat het college de door [naam 2] in bezwaar gemaakte proceskosten had moeten vergoeden, aangezien de buitenbehandelingstelling is herroepen wegens aan het college te wijten onrechtmatigheid. Het enkele niet toekennen van een vergoeding van bezwaarkosten levert niet langer een zelfstandig procesbelang op, tenzij – voor zover hier van belang – het betrokken bestuursorgaan zijn besluit in bezwaar heeft herroepen zonder daarbij een vergoeding van bezwaarkosten toe te kennen terwijl daar wel om was gevraagd. Verwijzing naar de uitspraak van het CBb van 4 juni 2024 ([ECLI:NL:CBB:2024:378](#), onder 2.4.4) onder verwijzing naar uitspraken van de CRvB van 2 april 2024 ([ECLI:NL:CRVB:2024:635](#) en [ECLI:NL:CRVB:2024:636](#)). Vaststaat dat het college een onjuiste toepassing heeft gegeven aan artikel 4:5, eerste lid, van de Awb en dat het met het bestreden besluit inhoudelijk op het verzoek heeft beslist. Daarmee heeft het college die buitenbehandelingstelling herroepen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 16 juli 2008 ([ECLI:NL:RVS:2008:BD7360](#)). Dit betekent dat bedoelde uitzondering zich hier voordoet en [naam 2] procesbelang kan ontlenen aan de omstandigheid dat geen vergoeding is toegekend voor de in bezwaar gemaakte proceskosten.

JnB 2024, 705

MK ABRS, 10-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2812](#)

raad van bestuur van de Nederlandse Organisatie voor Wetenschappelijk Onderzoek.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. SUBSIDIE. I.c. is terecht geconcludeerd dat [appellant] geen belanghebbende is bij het besluit waarbij de aanvraag om subsidie voor een project is afgewezen. [appellant] is niet de aanvrager of de beoogd begunstigde van de aangevraagde subsidie. Niet is gebleken dat hij lid is van het consortium dat de subsidieaanvraag heeft ingediend en hij kan daarom ook niet als mede-aanvrager worden aangemerkt. Ook heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij weliswaar niet de mede-aanvrager was, maar wel de initiator van het project, de organisator van het consortium en de schrijver van de subsidieaanvraag. Dat hij feitelijk de aanvrager was van de subsidie volgt dus niet uit de subsidieaanvraag en de andere door [appellant] overgelegde stukken. Omdat [appellant] niet de subsidieaanvrager is, is ook niet aannemelijk dat hij reputatieschade lijdt als gevolg van het afwijzingsbesluit. Hoewel [appellant] in de aanvraag wordt genoemd in de tabel "other parties, to be hired for the execution of the research", kan hieraan niet de conclusie worden verbonden dat hij door de afwijzing dus wordt geraakt in een fundamenteel recht op arbeid. Dit gaat namelijk om een potentiële, toekomstige en dus nog onzekere betrekking.

JnB 2024, 706

MK ABRS, 10-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2807](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appellant sub 2.

Awb 4:17 lid 3

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. is terecht overwogen dat het college met het besluit op bezwaar van 24 juni 2021 binnen twee weken na de ontvangst van de ingebrekestelling op 11 juni 2021 heeft beslist. Uit artikel 4:17, derde lid, van de Awb vloeit voort dat een bestuursorgaan in dat geval geen dwangsom verschuldigd is. Dat het college het besluit van 24 juni 2021 met het besluit van 7 oktober 2022 heeft ingetrokken, maakt dit niet anders. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 10 maart 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:642](#) (r.o. 4.4.5).

JnB 2024, 707

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 21-06-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:3856](#)

burgemeester van Gooise Meren, verweerder.

Awb

VOORLOPIGE VOORZIENING. BEZWAARPROCEDURE. I.c. wordt het verzoek om voorlopige voorziening afgewezen. De voorzieningenrechter wijst de burgemeester nog wel op het volgende. Het is niet de bedoeling dat de bezwaarprocedure altijd wordt stilgelegd als er een procedure bij de voorzieningenrechter loopt. Wat de voorzieningenrechter doet, is de belangen van de betrokken partijen wegen en op basis daarvan al dan niet een voorlopige voorziening treffen. Onderdeel van die belangenafweging kán zijn een inschatting over de rechtmatigheid van het besluit, maar dat hoeft niet en is bovendien niet doorslaggevend. Het blijft het bestuursorgaan dat zelf tot heroverweging moet overgaan.

JnB 2024, 708

ABRS, 10-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2811](#)

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Awb 8:69a

RELATIVITEITSVEREISTE. I.c. betoogt [appellant] dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat [appellant] zich vanwege het relativiteitsvereiste niet kan beroepen op de afspraken tussen de gemeente Tilburg en [bedrijf]. [appellant] heeft verduidelijkt dat deze beroepsgrond zich richt tegen de belangenafweging van het college. Geoordeeld wordt dat het relativiteitsvereiste niet in de weg staat aan bespreking van deze aldus toegelichte beroepsgrond. [appellant] kan namelijk wel opkomen tegen de gemaakte belangenafweging, omdat dit ook strekt tot bescherming van zijn belangen. Hierin wordt echter geen aanleiding gezien om de uitspraak te vernietigen, omdat het betoog niet slaagt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2024, 709

MK ABRS, 10-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2805](#)

Awb 8:88

Vreemdelingenwet 2000 71a lid 1

VERZOEKSCRIFTPROCEDURE. Afwijzing verzoek om schadevergoeding. I.c wordt in het midden gelaten of ook aanleiding bestaat voor het maken van een uitzondering op het beginsel van de formele rechtskracht als het bestuursorgaan dat daarna heeft erkend en evenmin wordt ingegaan op de vraag of het terugkomen van een onherroepelijk besluit met zich brengt dat dat besluit zijn werking en gelding verliest en daardoor geen formele rechtskracht meer heeft. De Afdeling beperkt zich tot de beantwoording van de vraag of het besluit als onrechtmatig jegens [appellant] moet worden aangemerkt, hetgeen niet het geval is.

Bij uitspraak van 9 november 2022 heeft de rechtbank een verzoek van a[appellant] om de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (hierna: de staatssecretaris) te veroordelen tot schadevergoeding afgewezen. [...]

2. Op 17 juli 2016 heeft [appellant] een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 23 november 2016 heeft de staatssecretaris de aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van 15 december 2016 heeft de rechtbank het door [appellant] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 17 januari 2017 heeft de Afdeling het door [appellant] daartegen ingestelde hoger beroep kennelijk ongegrond verklaard en de uitspraak van de rechtbank bevestigd.

3. Op 20 januari 2020 heeft [appellant] opnieuw een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Ook heeft hij op diezelfde dag een verzoek om heroverweging van het besluit van 23 november 2016 ingediend. Bij besluit van 20 december 2021 heeft de staatssecretaris de aanvraag ingestemd en [appellant] met ingang van 20 januari 2020 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend. [...]

8. [appellant] is het niet eens met het oordeel van de rechtbank dat het besluit van 23 november 2016 niet onrechtmatig is. [...]

10. Voor de inhoudelijke beoordeling van een verzoek om schadevergoeding wordt aansluiting gezocht bij de regeling van het civiele schadevergoedingsrecht in het Burgerlijk Wetboek en de ter zake door de civiele rechter gevormde rechtspraak. In deze rechtspraak wordt, samengevat, als uitgangspunt gehanteerd dat de civiele rechter (de totstandkoming van) een besluit dat in rechte onaantastbaar is in beginsel voor rechtmatig houdt.

11. Het besluit van 23 november 2016 is in rechte onaantastbaar. Dit betekent dat in dit geval in beginsel van de rechtmatigheid van zowel de inhoud als de wijze van totstandkoming van dit besluit moet worden uitgegaan. Tussen partijen is in geschil of in dit geval aanleiding bestaat om een uitzondering te maken op dit zogenoemde beginsel van de formele rechtskracht. In de rechtspraak is aanvaard dat de aan dit beginsel verbonden bezwaren door bijkomende omstandigheden zo klemmend kunnen zijn, dat er aanleiding bestaat voor het maken van een uitzondering op dit beginsel. Of daarvoor aanleiding bestaat, hangt dus af van de bijzondere omstandigheden van het geval.

In de rechtspraak is een uitzondering op het beginsel van de formele rechtskracht aanvaard als het bestuursorgaan de onrechtmatigheid van zijn besluit heeft erkend. Voor het maken van deze

uitzondering bestaat alleen aanleiding als het bestuursorgaan de onrechtmatigheid van zijn besluit vóór het verstrijken van de termijnen voor het aanwenden van de openstaande bestuursrechtelijke rechtsmiddelen heeft erkend, of voordat het besluit, na het aanwenden van dergelijke rechtsmiddelen, onherroepelijk wordt. Zie het arrest van de Hoge Raad van 17 november 2023, [ECLI:NL:HR:2023:1568](#), onder 3.2.1, en de uitspraak van de Afdeling van 25 juni 2003, [ECLI:NL:RVS:2003:AH8644](#), onder 2.3. De Afdeling laat in het midden of ook aanleiding bestaat voor het maken van een uitzondering op het beginsel van de formele rechtskracht als het bestuursorgaan dat daarna heeft erkend. De Afdeling gaat evenmin in op de vraag of het terugkomen van een onherroepelijk besluit met zich brengt dat dat besluit zijn werking en gelding verliest en daardoor geen formele rechtskracht meer heeft. De Afdeling zal zich hierna beperken tot het debat tussen partijen over de beantwoording van de vraag of het besluit van 23 november 2016 als onrechtmatig jegens[appellant] moet worden aangemerkt.

betekenis besluit tot heroverweging

12. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris met het inwilligen van het verzoek om heroverweging op zichzelf niet heeft erkend dat het eerdere besluit onrechtmatig is. [...]

12.1. In het heroverwegingsbesluit van 4 februari 2022 heeft de staatssecretaris onder meer bepaald dat het besluit van 23 november 2016 niet langer van toepassing is. Hij heeft dat besluit niet herroepen of ingetrokken en de onjuistheid of onrechtmatigheid van dat besluit ook niet expliciet erkend.

De inwilliging van het verzoek om heroverweging maakt op zichzelf niet dat dit is gebeurd op gronden die de onrechtmatigheid van het eerdere besluit op een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd impliceren. Onrechtmatigheid van het besluit waarvan heroverweging wordt gevraagd, is, gelet op onder meer de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 7 juli 2021, geen voorwaarde voor inwilliging van een verzoek om heroverweging. Indien, zoals [appellant] aanvoert, niet is voldaan aan de in Informatiebericht SUA 2021/104 opgesomde vereisten voor inwilliging van een verzoek om heroverweging, betekent dat verder nog niet dat heroverweging heeft plaatsgevonden op grond van de door[appellant] gestelde onrechtmatigheid van het besluit van 23 november 2016.

Het betoog slaagt niet.

motivering besluit tot heroverweging

13. [appellant] betoogt verder dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit de motivering van het besluit van 4 februari 2022 niet volgt dat het eerdere besluit onrechtmatig is. [...]

13.1. De staatssecretaris heeft zich in deze schadevergoedingsprocedure op het standpunt gesteld dat de heroverweging niet op grond van de door[appellant] gestelde onrechtmatigheid van het besluit van 23 november 2016 heeft plaatsgevonden, maar dat deze heroverweging een gevolg is van latere informatie en, gelet op werkinstructie 2018/10, van een gewijzigde motiveringsplicht in bekeringszaken. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat dit standpunt niet juist is. Zowel in de opvolgende aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als in het verzoek om heroverweging is uitvoerig ingegaan op de motieven voor en het proces van bekering, waarbij ook veel aandacht is besteed aan de ervaringen en belevingen van[appellant], en met name de kerkelijke activiteiten zijn toegelicht en onderbouwd met bewijsstukken. De staatssecretaris heeft op de zitting nader toegelicht dat de heroverweging is ingegeven door het feit dat [appellant] in zijn opvolgende aanvraag en zijn verzoek om heroverweging zijn bekering en zijn motieven daarvoor méér heeft onderbouwd en verduidelijkt dan het geval was in de eerdere procedure. Daarnaast is

sprake van nieuwe feiten en omstandigheden, zoals het feit dat[appellant] actief is gebleven bij zijn kerkgemeenschap. De staatssecretaris heeft verder toegelicht dat waar hij in de vorige procedure nog niet overtuigd was van de gestelde bekering, de ter gelegenheid van de opvolgende aanvraag en het verzoek om heroverweging aangevoerde feiten en omstandigheden, in combinatie met het in de eerdere procedure aangevoerde, voldoende grond vormden om[appellant] het voordeel van de twijfel te geven en aan te nemen dat zijn bekering zich ook al ten tijde van de eerste aanvraag heeft voorgedaan. Naar het oordeel van de Afdeling is dit in lijn met wat de Afdeling onder meer bij uitspraak van 28 september 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2713](#), onder 4.4 heeft overwogen, namelijk dat de staatssecretaris in zaken over geloofsgroei de als nieuw aangedragen elementen en bevindingen moet beoordelen in samenhang met wat de vreemdeling in de voorgaande procedure over de gestelde bekering heeft aangevoerd. Dit moet de staatssecretaris niet alleen doen als in de voorgaande procedure sprake was van een zogenoemde ‘onvoltooide’ bekering, maar ook als hij het destijds in het geheel niet geloofwaardig vond dat de vreemdeling was bekeerd. Gegevens over geloofsgroei kunnen namelijk een ander licht werpen op wat de vreemdeling eerder heeft verklaard, aldus deze uitspraak. Verder valt uit werkinstructie 2018/10 af te leiden dat de inzichten van de staatssecretaris over de wijze van beoordeling van een aanvraag en motivering van een besluit bij een gestelde bekering zijn gewijzigd. Voor zover de staatssecretaris daaraan nu hogere eisen stelt, brengt dat niet met zich dat de eerdere wijze van beoordeling van een aanvraag en motivering van een besluit onrechtmatig was.

De Afdeling ziet, gelet op het vorenstaande, geen grond voor het oordeel dat uit de heroverweging van het besluit van 23 november 2016 volgt dat de onrechtmatigheid van dat besluit impliciet is erkend. Verder volgt uit de motivering van het besluit tot heroverweging niet dat het eerdere besluit van 23 november 2016 onrechtmatig was. Het betoog van[appellant] biedt dus geen grond voor het oordeel dat dat besluit onrechtmatig moet worden geacht.

Het betoog slaagt niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 710

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 04-07-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:6906](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Hollands Kroon, het college.

Omgevingswet 1.1, 5.1 lid 1 aanhef en onder a, lid 2 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 1

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.25

Omgevingsplan gemeente Hollandse Kroon

Bestemmingplan "Buitengebied Anna Paulowna 6"

OMGEVINGSWET. VERGUNNINGVRIJ. Verlening omgevingsvergunning oprichten mestsilo. Gewijzigd bouwplan. I.c. wordt geoordeeld dat de mestsilo in de gewijzigde opzet onder de Omgevingswet omgevingsvergunningvrij kan worden uitgevoerd. Voor een belangenafweging is dan geen ruimte. Evenmin is er een verplichting tot participatie.

[...] 4.2. De voorzieningenrechter stelt vast dat het college met het bestreden besluit weliswaar een omgevingsvergunning heeft verleend voor het realiseren van een mestsilo, maar dat het bouwplan inmiddels hangende de bezwaarprocedure door vergunninghoudster is gewijzigd. [...]

[...] 4.3. Op grond van artikel 22.26 van het Omgevingsplan is het verboden zonder omgevingsvergunning een bouwactiviteit te verrichten en het te bouwen bouwwerk in stand te houden en te gebruiken. Op grond van artikel 22.27, aanhef en onder g, sub 1, van het Omgevingsplan geldt het verbod, bedoeld in artikel 22.26, niet voor de activiteiten, bedoeld in dat artikel, als die betrekking hebben op een bouwwerk, geen gebouw zijnde, in achtererfgebied voor agrarische bedrijfsvoering, voor zover het gaat om een silo. Uit de toelichting bij artikel 22.27 van het Omgevingsplan volgt dat met deze categorie van bouwwerken artikel 3 van bijlage II bij het voormalige Besluit omgevingsrecht (Bor), met enkele ondergeschikte aanpassingen en een aanvulling van erf- en perceelafschieding, wordt voortgezet. De voorzieningenrechter stelt vast dat in artikel 3, aanhef en zesde lid, van bijlage II bij het Bor precies hetzelfde staat als in artikel 22.27 van het Omgevingsplan. In de toelichting bij artikel 3, aanhef en zesde lid, van bijlage II bij het Bor staat: "In het zesde onderdeel is op aandringen van een aantal gemeenten voorzien in het omgevingsvergunningvrij maken van het bouwen van bouwwerken, geen gebouw zijnde, ten behoeve van agrarische bedrijfsvoering. In onderdeel a gaat het om voedersilo's en mestsilo's. Deze specifieke bouwwerken worden in de nieuwe regeling niet aan een maximale hoogte gebonden omdat het bestemmingsplan, dat in artikel 3 onverminderd van toepassing is, hiertoe de maximale limiet zal stellen. Bij overige bouwwerken, waar een maximale hoogtemaat van 2 m is gegeven, kan gedacht worden aan kuilvoer- en mestplaten, brandstof-, melk- en spoelwatertanks, sleufsilos en dergelijke."

Op grond van artikel 3.2, onder g, aanhef en sub 4, van het bestemmingplan "Buitengebied Anna Paulowna 6", mag per agrarisch bedrijf ten hoogste één mestsilo worden gebouwd, met dien verstande dat de bouwhoogte niet meer dan 5 meter mag bedragen en de inhoud van de mestsilo buiten het bouwvlak niet meer dan 750 m³ mag bedragen. Het gewijzigde bouwplan voldoet aan deze voorwaarden, zodat deze mestsilo op grond hiervan omgevingsvergunningvrij gerealiseerd kan worden. Voor een belangenafweging is dan geen ruimte. Evenmin is er een verplichting tot participatie.

4.4. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen heeft een schorsing van de verleende omgevingsvergunning geen feitelijke betekenis, omdat daarmee de bouw van de mestsilo niet voorkomen kan worden. [...] Onder deze omstandigheden is er geen ruimte voor het treffen van de gevraagde voorlopige voorziening. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 711

MK ABRS, 10-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2822](#)

college van burgemeester en wethouders van Best.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

WABO. HANDHAVING. VERTROUWENSBEGINSSEL. Last onder dwangsom o.m. om de zonder omgevingsvergunning opgerichte woning en berging op een perceel te verwijderen. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat [appellant] op basis van de toezegging van de voormalig wethouder er niet op mocht vertrouwen dat nooit handhavend zou worden opgetreden.

[...] 10.3. In de handgeschreven en niet op briefpapier van de gemeente gestelde brief van 26 januari 1999 staat: "Beste [appellant], hierbij geef ik (Toon Reijnders) toestemming voor het bouwen en bewonen van een gebouwtje op de [locatie] in Best van maximaal 150 m2 en een berging van maximaal 25 m2 op een afstand van minimaal 60 m achter de hoofdwoning. Vriendelijke groet, A. Reijnders".

10.4. In wat het college heeft aangevoerd ziet de Afdeling onvoldoende aanleiding om te twijfelen aan de authenticiteit van de brief. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat het college niet heeft betwist dat de paraaf in de brief van de toenmalig wethouder Reijnders is. Daarnaast heeft het college op de zitting erkend dat het geen enkel onderzoek naar de authenticiteit van de brief heeft gedaan. Aldus heeft het college onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de brief niet authentiek is. De rechtbank is daarom terecht uitgegaan van de authenticiteit van de brief.

10.5. De Afdeling overweegt dat uit de brief kan worden afgeleid dat de toenmalig wethouder Reijnders de uitlating heeft gedaan dat hij toestemming verleent voor het bouwen en bewonen van een woning en een berging die aan de in de brief vermelde oppervlakten voldoet. In de brief staat niet vermeld dat de toenmalig wethouder van oordeel zou zijn dat voor het bouwen van de woning en de berging op het perceel geen omgevingsvergunning vereist was. Naar het oordeel van de Afdeling kon en mocht [appellant] dit in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs ook niet afleiden uit de brief. Gelet op de omstandigheid dat [appellant] blijkens zijn verklaringen wist dat in de regel een bouwvergunning nodig is, en gelet op de aard en omvang van de woning en de berging, had [appellant] moeten beseffen dat de uitlating van de toenmalig wethouder in dit geval niet een verklaring inhield dat het toegestaan zou zijn om zonder omgevingsvergunning een woning en berging te bouwen en als zodanig te gebruiken. Uit de brief kon [appellant] dan ook evenmin afleiden dat het college tegen de bouw en het gebruik zonder vergunning van deze bouwwerken op het perceel nooit handhavend zou optreden. Dat het college bijna twintig jaar niet handhavend is opgetreden, terwijl het wel bekend was met de bouw en het gebruik van de woning en de berging, maakt dit in dit geval, gelet op de aard en de omvang van de overtreding, die als substantieel valt te duiden, niet anders. De conclusie is dan ook dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat

[appellant] op basis van de toezegging er niet op mocht vertrouwen dat nooit handhavend zou worden opgetreden. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB 2024, 712

Tussenuitspraak MK ABRS, 03-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2710](#)

raad van de gemeente Pekela, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 1, artikel 2 aanhef en onderdeel 3

WRO. VASTSTELLEN BESTEMMINGSPLAN. VERGUNNINGSVRIJE MOGELIJKHEDEN. Een planregeling waarbij delen van een perceel niet als achtererfgebied worden aangemerkt, waarborgt niet dat het oprichten van omgevingsvergunningvrije bebouwing daar is uitgesloten indien niet ook de inrichting van het erf ten dienste van het gebruik als hoofdgebouw wordt verboden. De Afdeling komt hiermee terug van haar oordeel in onder meer haar uitspraken van 17 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1408](#), en van 10 januari 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:45](#).

[...] 12.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, zie bijvoorbeeld de uitspraak van 8 augustus 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX3911](#), onder 2.8.2, kan een bestemmingsplan niet in de weg staan aan het realiseren van bouwwerken die aan de in artikel 2 van bijlage II van het Bor gestelde eisen voldoen. De planwetgever kan echter toch invloed uitoefenen op de mogelijkheden tot vergunningvrij bouwen, maar alleen in de volgende situatie.

Het oprichten van bebouwing zonder omgevingsvergunning is op grond van artikel 2 van bijlage II van het Bor, als aan de daar gestelde eisen wordt voldaan, mogelijk op een perceelgedeelte dat behoort tot het achtererfgebied. Voor beantwoording van de vraag of een perceelgedeelte tot het achtererfgebied behoort is gelet op de omschrijving daarvan in artikel 1 van die bijlage van belang of dat perceelgedeelte kan worden aangemerkt als "erf" in de zin van dat artikel. Gelet op de omschrijving van "erf" is daarvan pas sprake als een bestemmingsplan de inrichting als erf niet verbiedt. Daarom kan de planwetgever door in het bestemmingsplan de inrichting van het erf ten dienste van het gebruik als hoofdgebouw te verbieden toch vergunningvrije bebouwing op een perceelgedeelte uitsluiten. Dit kan overigens alleen, wanneer locatie-specifieke omstandigheden hiertoe aanleiding geven en dit strekt tot een goede ruimtelijke ordening. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 21 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:571](#).

Hieruit volgt dat een planregeling waarbij delen van een perceel niet als achtererfgebied worden aangemerkt niet waarborgt dat het oprichten van omgevingsvergunningvrije bebouwing daar is uitgesloten indien niet ook de inrichting van het erf ten dienste van het gebruik als hoofdgebouw wordt verboden. De Afdeling komt hiermee terug van haar oordeel in onder meer haar uitspraken van 17 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1408](#), en van 10 januari 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:45](#). [...]

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Noord-Nederland, 04-07-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:2525](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 713

MK Rechtbank Noord-Holland, 04-07-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:2552](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Drenthe, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

Provinciewet 122

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. CUMULATIE TOETS. Afwijzing handhavingsverzoek biomassacentrale. Gelet op de erkenning van verweerder dat het bestreden besluit gebaseerd is op een onjuiste grondslag, komt het bestreden besluit reeds om die reden voor vernietiging in aanmerking. Geen aanleiding om de rechtsgevolgen in stand te laten nu het deskundigenrapport is gebaseerd op een onjuist uitgangspunt voor wat betreft de cumulatietoets, niet inzichtelijk is en onzorgvuldig tot stand is gekomen.

[...] 11.3. Uit vaste jurisprudentie van de AbRvS, onder meer kenbaar uit

[ECLI:NL:RVS:2009:BK5864](#), volgt dat een project waarvoor nog geen natuurvergunning is aangevraagd of verleend, kan worden geduid als een onzekere toekomstige gebeurtenis, waarmee in een cumulatietoets geen rekening hoeft te worden gehouden. Verder volgt uit vaste jurisprudentie van de AbRvS, onder meer kenbaar uit [ECLI:NL:RVS:2010:BU8021](#), dat reeds gerealiseerde plannen en projecten evenmin bij de cumulatietoets betrokken hoeven te worden, omdat er van kan worden uitgegaan dat de effecten daarvan in de omgeving zijn opgenomen. Daarnaast dient uit vaste jurisprudentie van de AbRvS, onder meer kenbaar uit [ECLI:NL:RVS:2011:BQ3434](#), te worden afgeleid dat projecten waarvoor een natuurvergunning is verleend, maar die nog niet of niet geheel zijn gerealiseerd, wel thuishoren in de cumulatietoets.

11.4. In paragraaf 4.2 van het rapport Koolstra is onder de kop "Cumulatie-projecten" het navolgende opgenomen:

"Sinds de val van het Programma Aanpak Stikstof (PAS) in mei 2009 zijn er nog slechts beperkt nieuwe vergunningen op grond van de Wnb verleend die een toename van stikstofdepositie toestaan, en in veel gevallen waren dat projecten die alleen in de realisatiefase een depositiebijdrage hebben. Er zijn voor zover bekend geen projecten vergund maar nog niet gerealiseerd die leiden tot een depositietoename in het gebied waarbinnen de biomassacentrale een depositiebijdrage heeft. Dat betekent dat er geen vergunde, maar nog niet gerealiseerde projecten zijn die kunnen cumuleren met de depositiebijdrage die ontstaat als gevolg van het gebruik van de biomassacentrale."

11.5. Voor zover verweerder zich beroept op de bevindingen en de conclusies van het rapport Koolstra, slaagt die stelling niet. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat dit rapport is gebaseerd op een onjuist uitgangspunt voor wat betreft de cumulatietoets door te miskennen dat er

voor andere projecten omgevingsvergunningen zijn verleend door andere bestuursorganen, waarbij de emissie en depositie van stikstof (nog) niet is opgenomen in de heersende achtergronddepositie. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat met voormelde paragraaf niet inzichtelijk is gemaakt op welke wijze de cumulatieve effecten van de zonder de vereiste natuurvergunning in werking zijnde bedrijven van PAS-melders voor wat betreft stikstofemissie en -depositie reeds in de heersende achtergronddepositie zijn opgenomen. Naar het oordeel van de rechtbank is voormeld rapport voor wat betreft de paragraaf "Cumulatie-projecten" onzorgvuldig tot stand gekomen door die uitsluitend te baseren op niet te verifiëren telefonische inlichtingen van ambtenaren van de provincie. Dit brengt met zich dat verweerder voormeld rapport niet zonder meer aan de gewijzigde motivering van het bestreden besluit ten grondslag heeft mogen leggen. Gelet hierop heeft verweerder onvoldoende deugdelijk gemotiveerd dat in dit geval geen sprake is van een overtreding. Ook om deze reden is het beroep van eiseres gegrond. [...]

JnB 2024, 714

MK Rechtbank Den Haag, 18-06-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:10052](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, het college.

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.4 lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing verzoek om intrekking van natuurvergunningen voor het oprichten en in werking hebben van twee elektriciteitscentrales. De rechtbank volgt het college niet in het standpunt dat de intrekking van de natuurvergunningen geen passende maatregel is, omdat die intrekking vanwege de geringe vergunde depositie niet zal leiden tot een aantoonbare verbetering binnen afzienbare termijn.

[...] 7.1. Tussen partijen is niet in geschil dat sprake is van een (dreigende) verslechtering van natuurwaarden door stikstofdepositie in de nabijgelegen Natura 2000-gebieden. Dit betekent dat ter uitvoering van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrictlijn passende maatregelen moeten worden getroffen om verslechtingen of verstoringen met significante gevolgen voor deze natuurwaarden te voorkomen. Vast staat dat de vergunde activiteiten van vergunninghoudsters tot stikstofdepositie op deze Natura 2000gebieden leiden. De rechtbank volgt het college niet in het standpunt dat de intrekking van de natuurvergunningen geen passende maatregel is, omdat die intrekking vanwege de geringe vergunde depositie niet zal leiden tot een aantoonbare verbetering binnen afzienbare termijn. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt.

7.2. De rechtbank overweegt dat de Afdeling in overweging 7.3 van de Logtsebaan-uitspraak heeft overwogen dat daar waar hoge stikstofbelasting leidt tot verslechtering van natuurwaarden, passende maatregelen nodig zijn die onder meer gericht zijn op de daling van de stikstofdepositie in het betreffende Natura 2000-gebied. De intrekking of wijziging van natuurvergunningen voor activiteiten die bijdragen aan die verslechtering is volgens de Afdeling een passende maatregel. Reeds gelet op deze overweging van de Afdeling moet de intrekking van de natuurvergunningen van vergunninghoudsters als een passende maatregel worden aangemerkt. Anders dan het college betoogt, ziet de rechtbank in de Logtsebaan-uitspraak noch in andere uitspraken aanknopingspunten voor het oordeel dat de intrekking van een natuurvergunning geen passende maatregel is indien het een geringe vergunde depositie van stikstof betreft. Ook het intrekken van een natuurvergunning voor een geringe stikstofdepositie leidt immers tot een daling van de depositie. Het standpunt van het college dat de intrekking van een natuurvergunning enkel een passende maatregel is indien die leidt tot een aantoonbare verbetering van de natuurwaarden van Natura 2000-gebieden binnen een

afzienbare termijn, volgt de rechtbank evenmin. De in overweging 7.3 van de Logtsebaan-uitspraak vermelde afzienbare termijn heeft immers betrekking op het effect van maatregelen op de noodzakelijke daling van de stikstofdepositie, en niet, zoals het college lijkt te veronderstellen, op een aantoonbare verbetering van de natuurwaarden van de betreffende Natura 2000-gebieden. Daarbij geldt dat de intrekking van de natuurvergunningen direct (en daarmee binnen de bedoelde afzienbare termijn) tot een daling van de stikstofdepositie leidt. Verder komt de vraag of een maatregel binnen een afzienbare termijn zal leiden tot de daling van stikstofdepositie in overweging 7.3 van de Logtsebaan-uitspraak eerst aan de orde op het moment dat het college er niet voor kiest om tot intrekking van de natuurvergunning over te gaan. Het college kan dan niet volstaan met de enkele constatering dat andere passende maatregelen kunnen, zullen of al worden getroffen, maar zal inzichtelijk moeten maken met welke maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van de stikstofdepositie binnen afzienbare termijn. Het betoog van eiseres slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2024, 715

MK Rechtbank Noord-Holland, 11-12-2023, [ECLI:NL:RBNHO:2023:14230](#)

Waterschap Amstel, Gooi en Vecht, verweerder.

Waterwet 2.1 lid 1, 5.4 lid 1

Kaderrichtlijn Water (hierna: KRW)

WATERWET. PROJECTPLAN. Vaststelling watergebiedsplan. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder bij de beoordeling van de huidige waterkwaliteit uit mocht gaan van de methodiek zoals voorgeschreven in de KRW. Daarbij heeft verweerder genoegzaam onderbouwd hoe de beoordeling van de huidige waterkwaliteit als ‘matig’ tot stand is gekomen.

Voor de vraag of de ecologische en chemische waterkwaliteit als bedoeld in artikel 2.1 van de Waterwet wordt gewaarborgd geldt een beperktere beoordeling dan een beoordeling die in het kader van de Wet natuurbescherming wordt gemaakt. Verweerder heeft geconcludeerd dat de waterkwaliteit als gevolg van de in het watergebiedsplan voorgenomen maatregelen voor sommige gebieden ‘matig’ blijft en voor één gebied beter wordt, zodat wordt voldaan aan het uitgangspunt dat er geen achteruitgang van de chemische en ecologische waterkwaliteit plaatsvindt.

Overige jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 10-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2802](#);

- MK Rechtbank Limburg, 05-07-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:4041](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2024, 716

MK CRvB, 27-06-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1267](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Ouderdomswet (AOW) 1 lid 3 aanhef en onder b

SB1078 (Verlaging of intrekking met terugwerkende kracht wegens wijziging van de omstandigheden), in de versie geldig van 27 mei 2021 tot en met 8 maart 2023 (versie 11)

AOW. HERZIENING NAAR DE NORM VAN EEN GEHUWDE. De onjuiste toekenning van het AOW-pensioen in de periode in geding is aan beide partijen te wijten. De SvB heeft daar rekening mee gehouden in het bestreden besluit, waarbij de SvB 25% voor eigen rekening heeft genomen. De Raad vindt dat dit duidelijk onvoldoende is gelet op de ernst van het verwijt aan het adres van de SvB. Aan het bestreden besluit kleeft daarom een gebrek. De SvB zal opnieuw op het bezwaar moeten beslissen en de herziening verder moeten beperken. De SvB zal daarbij, tegenover het uitgangspunt dat wat ten onrechte is ontvangen in beginsel moet worden terugbetaald, de relevante feiten en omstandigheden zodanig moeten afwegen dat die afweging een toetsing aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zal kunnen doorstaan.

4.8. [...] Gelet op het voorgaande kan appelland worden verweten dat hij zijn huwelijk niet bij de SvB heeft gemeld.

4.9. Omtrent de verwijtbaarheid van de SvB overweegt de Raad als volgt. Vast staat dat de SvB op 12 februari 2016 een systeemmelding heeft ontvangen waarbij zowel uit de reden voor de melding als uit de inhoud kon worden afgeleid dat appelland gehuwd was. De SvB heeft vervolgens gedurende een periode van meer dan zes jaar nagelaten hier gevolgen aan te verbinden. De SvB kan daarom worden verweten dat de periode waarin appelland ten onrechte een te hoog AOW-pensioen kreeg, onnodig lang is geworden.

4.10. Alles overwegende oordeelt de Raad dat de onjuiste toekenning van het AOW-pensioen in de periode in geding aan beide partijen te wijten is. De SvB heeft daar rekening mee gehouden in het bestreden besluit, waarbij de SvB 25% voor eigen rekening heeft genomen. Hierdoor is het AOW-pensioen van appelland met ingang van 1 september 2017 in plaats van 1 december 2015 herzien naar de norm van een gehuwde. De Raad vindt dat dit duidelijk onvoldoende is gelet op de ernst van het verwijt aan het adres van de SvB. De SvB heeft de informatie van de systeemmelding van 12 februari 2016 immers jarenlang niet betrokken bij de beoordeling of appelland terecht een ongehuwdpensioen ontving. Aan het bestreden besluit kleeft daarom een gebrek. De Raad ziet aanleiding, gelet op de ruimte die voor de SvB bestaat in de mate waarin de herziening wordt beperkt, om niet zelf in de zaak te voorzien. De SvB zal opnieuw op het bezwaar moeten beslissen en de herziening verder moeten beperken. De SvB zal daarbij, tegenover het uitgangspunt dat wat ten onrechte is ontvangen in beginsel moet worden terugbetaald, de relevante feiten en omstandigheden zodanig moet afwegen dat die afweging een toetsing aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zal kunnen doorstaan. [...]

4.12. Uit 4.10 volgt dat de SvB opnieuw op het bezwaar zal moeten beslissen, waardoor de mate waarmee de herziening zal worden beperkt nog niet vaststaat. De SvB zal zich in het nieuw te nemen besluit tevens moeten uitlaten op welke wijze hij rekenschap geeft aan de gevolgen die een terugvordering voor appelland heeft. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 717

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 20-06-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:4238](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Breda, verweerder.

Jeugdwet (JW) 2.3, 2.6, 2.9, 2.11, 8.1.1

Verordening Jeugdhulp Gemeente [plaats] 2020

Nadere regels jeugdhulp gemeente Breda 2020 (Nadere regels)

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (WMO 2015)

Uitvoeringsbesluit Wmo 2015

JEUGDWET. De rechtbank ziet aanleiding voor de conclusie dat er geen reden is om voor wat betreft de JW aan te sluiten bij de rechtspraak van de CRvB over het pgb-tarief voor het sociale netwerk onder de Wmo.

De rechtbank heeft bovendien geen reden om aan te nemen dat het door het college in dit geval gehanteerde tarief ontoereikend is. Eiser heeft niet gesteld en ook niet onderbouwd dat dat tarief niet toereikend is. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het college in dit geval voor het informele pgb het minimumloon heeft mogen hanteren.

JnB 2024, 718

Rechtbank Overijssel, 21-06-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:3237](#)

college van burgemeester en wethouders van Enschede.

Jeugdwet (Jw)

JEUGDWET. AFWIJZING PGB. Op 29 mei 2024 heeft de CRvB drie uitspraken gedaan over de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen (hierna ook: eigen kracht) als bedoeld in artikel 2.3 van de Jeugdwet ([ECLI:NL:CRVB:2024:1095](#), [ECLI:NL:CRVB:2024:1096](#) en [ECLI:NL:CRVB:2024:1097](#)). Namens het college is erkend dat uit de uitspraken volgt dat de verordening die aan de voorliggende besluitvorming ten grondslag ligt niet aan de gestelde voorwaarden voldoet. Het bestreden besluit berust wegens een gebrek in de verordening niet op een deugdelijke wettelijke grondslag en is in strijd met de wet. De rechtbank voorziet zelf in de zaak. Eiser wordt over de periode 1 juli 2023 tot en met 31 december 2025 in aanmerking gebracht voor ondersteuning vanuit de Jeugdwet in de vorm van een pgb. De rechtbank houdt rekening met het feit dat het nog geruime tijd zal duren voordat de verordening is aangepast, waarna nog een aanvraag moet volgen en onderzoek moet worden gedaan door het college.

JnB 2024, 719

MK Rechtbank Gelderland, 05-07-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:4213](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Oude IJsselstreek.

Jeugdwet (Jw) 2.3, 2.9, 8.1.1

Verordening Sociaal Domein Gemeente Oude IJsselstreek 2023

JEUGDWET. PGB. De CRvB heeft op 29 mei 2024 ([ECLI:NL:CRVB:2024:1095](#), [ECLI:NL:CRVB:2024:1096](#) en [ECLI:NL:CRVB:2024:1097](#)) geoordeeld dat onder meer de begrippen ‘probleemoplossend vermogen’ en ‘eigen mogelijkheden’ in artikel 2.3 eerste lid, van de Jw nader moeten worden uitgewerkt en geduid in een verordening op grond van artikel 2.9 van de Jw.

De gemeenteraad heeft met de Verordening de opdracht van artikel 2.9 van de Jw onvoldoende ten uitvoer gelegd, waardoor de Verordening onvoldoende rechtszekerheid, althans onvoldoende concrete op de individuele situatie betrekking hebbende duidelijkheid, biedt aan eisers en hun zoon. Nu het bepaalde in de Verordening gezien het voorgaande niet ten grondslag kon worden gelegd aan het bestreden besluit, ontbeert het bestreden besluit een deugdelijke wettelijke grondslag als bedoeld in artikel 2.9 van de Jw en is het daardoor in strijd met de wet. Het bestreden besluit zal worden vernietigd en het college zal worden opgedragen een nieuw besluit op het bezwaar van eisers tegen het besluit van 13 juli 2023 te nemen met inachtneming van het voorgaande. De rechtbank ziet aanleiding om een voorlopige voorziening te treffen. De voorlopige voorziening houdt in dat het college (voorlopig) aan eisers begeleiding niet professioneel aan hun zoon voor tien uur per week in de vorm van een pgb op grond van de Jw moet verstrekken.

[Naar inhoudsopgave](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2024, 720

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 25-06-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:4324](#)

college van burgemeester en wethouders van Breda, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

AVG. I.c. slaagt de beroepsgrond van eiseres niet dat de rechtbank het college een last onder dwangsom moet opleggen om te zorgen dat de beveiliging van persoonsgegevens op orde komt en het college verplichten een nieuw BSN-nummer te verstrekken. De rechtbank beoordeelt in deze zaak uitsluitend of het college het bezwaar tegen de beslissing op het verzoek van eiseres op grond van de AVG op goede gronden niet-ontvankelijk heeft verklaard. Dat betekent dat de rechtbank het college uitsluitend kan verplichten het bezwaar alsnog inhoudelijk te behandelen. De bestuursrechter is niet bevoegd het college een last onder dwangsom op leggen die inhoudt dat de gemeente de algemene bedrijfsvoering aan moet passen. Dit geldt ook voor de gevraagde verplichting tot het verstrekken van een nieuw BSN-nummer.

[Naar inhoudsopgave](#)

Drank- en horecawet

JnB 2024, 721

MK ABRS, 10-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2817](#)

burgemeester van Groningen.

Drank- en Horecawet (DHW) 20 lid 1

Besluit bestuurlijke boete Drank- en Horecawet (Besluit) 2, 3 lid 1

DHW. BOETE. MYSTERY GUESTS. Boete wegens het verstrekken van alcoholhoudende drank aan bezoekers van wie niet is vastgesteld dat zij de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt. Geen sprake van onrechtmatig bewijs. De inzet van de minderjarige mystery guests druist niet zozeer in tegen hetgeen van een behoorlijk handelende overheid mag worden verwacht, dat dit gebruik onder alle omstandigheden ontoelaatbaar moet worden geacht. De burgemeester was niet gehouden om eerst een waarschuwing te geven dan wel om de boete te matigen.

[...] 4.1. [...] De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de burgemeester niet op basis van onrechtmatig bewijs een overtreding van artikel 20, eerste lid, van de DHW heeft vastgesteld. Hierbij heeft de rechtbank terecht overwogen dat de in het boeterapport neergelegde bevindingen van de toezichthouders overwegend bestaan uit eigen waarnemingen. Niet is gebleken dat sprake is van bijzondere omstandigheden die moeten leiden tot afwijking van het uitgangspunt dat de burgemeester in beginsel kan afgaan op de in het boeterapport opgenomen waarnemingen van de toezichthouders. Ook heeft de rechtbank terecht overwogen dat de omstandigheid dat de onderzoeks- en controlemethode waarbij mystery guests worden ingezet niet specifiek is geregeld in een wettelijk voorschrift en/of regeling, in dit geval niet betekent dat die methode niet is toegestaan. Daarnaast heeft de rechtbank terecht overwogen dat het inzetten van mystery guests in beginsel niet in strijd is met het proportionaliteits- en subsidiariteitsbeginsel. Voor zover de burgemeester met

deze werkwijze onrechtmatig jegens de minderjarige mystery guests handelt, heeft dat niet tot gevolg dat het boeterapport van 19 oktober 2019 buiten beschouwing moet worden gelaten. De inzet van de minderjarige mystery guests druist niet zozeer in tegen hetgeen van een behoorlijk handelende overheid mag worden verwacht, dat dit gebruik onder alle omstandigheden ontoelaatbaar moet worden geacht.

Het betoog slaagt niet.

5. [appellante] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de burgemeester op grond van de DHW niet verplicht is om direct een boete op te leggen. Volgens [appellante] had de burgemeester in dit geval moeten afwijken van zijn beleid dat hij bij een overtreding van de DHW direct een boete oplegt en had hij eerst een waarschuwing moeten geven. Hiertoe voert [appellante] aan dat er onderscheid bestaat tussen professionele horecaondernemers en een amateursportvereniging die een sportkantine exploiteert. Een amateurvereniging heeft namelijk een andere werkwijze dan professionele organisaties, waardoor het lastiger is om aan artikel 20, eerste lid, van de DHW te voldoen.

5.1. [...] De rechtbank heeft terecht overwogen dat de burgemeester direct een boete mocht opleggen aan [appellante], omdat de wet geen onderscheid maakt tussen een horeca-inrichting geëxploiteerd door een horecaondernemer of door een amateursportvereniging. [appellante] behoorde als vergunninghouder als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de DHW, te weten aan welke verplichtingen zij dient te voldoen om alcoholhoudende dranken te kunnen verstrekken. De Afdeling ziet in wat [appellante] hierover heeft aangevoerd geen reden voor het oordeel dat de burgemeester gehouden was om eerst een waarschuwing te geven dan wel om de boete te matigen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2024, 722

MK ABRS, 10-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2807](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appellanten.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46 lid 3

Huisvestingsverordening Amsterdam 2020

HUISVESTING. BOETE. MATIGING. TOETSINGSKADER. Boete vanwege het onttrekken van de woning aan de woningvoorraad zonder dat daarvoor een vergunning is verleend. Een opgelegde standaardboete uit een systeem van wettelijk vastgestelde bestraffende sancties kan in beginsel evenredig zijn, maar laat onverlet dat de rechter de hoogte van de boete in het concrete geval moet toetsen aan artikel 5:46, derde lid, van de Awb. Er is dan alleen nog ruimte voor matiging van de boete als sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in deze bepaling. I.c. is daarvan geen sprake.

[...] 13.1. De hoogte van de boete is door de gemeenteraad van Amsterdam vastgesteld in de Huisvestingsverordening. In een dergelijk geval dient de hoogte van de boete te worden getoetst aan artikel 5:46, derde lid, van de Awb. Hierin is bepaald dat het bestuursorgaan, indien de hoogte van de bestuurlijke boete bij wettelijk voorschrift is vastgesteld, niettemin een lagere bestuurlijke boete oplegt, indien de overtreder aannemelijk maakt dat de vastgestelde bestuurlijke boete wegens bijzondere omstandigheden te hoog is.

13.2. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat een boete die is gebaseerd op de boeteregeling uit de Huisvestingsverordening Amsterdam als een maximaal op te leggen boete moet worden gezien en niet als een standaard op te leggen boete, omdat het opleggen van een standaardboete een beperking van de rechterlijke vrijheid zou zijn. Daarbij heeft de rechtbank miskend dat een opgelegde standaardboete uit een systeem van wettelijk vastgestelde bestraffende sancties in beginsel evenredig kan zijn. Zoals de Afdeling namelijk eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 2 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2849](#)), volgt uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het recht op een eerlijk proces, als bedoeld in artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, een systeem van wettelijk vastgestelde bestraffende sancties niet uitsluit en het bestuur en de rechter in beginsel van de door de wetgever gemaakte vaststelling dienen uit te gaan, mits de wettelijke bepalingen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel tot stand zijn gekomen (zie de arresten van 23 september 1998, *Malige tegen Frankrijk*, ECLI:CE:ECHR:1998:0923JUD002781295, 2 juli 2002, *Göktaş tegen Frankrijk*, ECLI:CE:ECHR:2002:0702JUD003340296, en 7 juni 2012, *Segame tegen Frankrijk*, ECLI:CE:ECHR:2012:0607JUD000483706). De rechtbank is niet tot het oordeel gekomen dat de boetebepalingen in de Huisvestingsverordening Amsterdam zelf niet met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel tot stand zijn gekomen.

13.3. Dat in beginsel kan worden uitgegaan van een standaardboete, laat onverlet dat de rechter de hoogte van de boete in het concrete geval moet toetsen aan artikel 5:46, derde lid, van de Awb. Er is dan alleen nog ruimte voor matiging van de boete als sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in deze bepaling. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 2 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2096](#), kunnen een verminderde verwijtbaarheid, een beperkte ernst van een overtreding en een geringe financiële draagkracht worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden, als bedoeld in artikel 5:46, derde lid, van de Awb, die aanleiding geven om een boete te matigen. Voor zover de overtreder stelt dat een of meer van deze omstandigheden in dit geval aan de orde zijn, moet hij dat aannemelijk maken.

13.4. De rechtbank heeft de boete gematigd, omdat het volgens haar gaat om een relatief geringe overschrijding van de 40/60%-regel, er geen volledige onttrekking van woonruimte is geweest, [appellant sub 1] heeft meegewerkt aan het onderzoek, hij dacht aan alle voorwaarden te voldoen, de verhuur aan toeristen inmiddels is beëindigd en het college al eerder de gelegenheid had om [appellant sub 1] er op te wijzen dat hij niet voldeed aan de 40/60%-regel.

De Afdeling volgt het college in het standpunt dat dit geen bijzondere omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 5:46, derde lid, van de Awb. Van een beperkte ernst van de overtreding is niet gebleken. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is van een geringe overschrijding van de 40/60%-regel geen sprake, aangezien circa 54% van het oppervlak van de woning aan toeristen was verhuurd. Dat er geen volledige onttrekking van woonruimte is geweest, is niet relevant, nu dat een ander soort overtreding betreft dan de leefbaarheidsovertreding die nu voorligt en waarvoor ook een ander, hoger boetebedrag opgelegd wordt. Dat de woning niet langer wordt verhuurd en de overtreding daarmee is beëindigd, doet evenmin af aan de ernst van de overtreding. Van een geringe verwijtbaarheid van de zijde van [appellant sub 1] is evenmin gebleken. Dat hij te goeder trouw was en dacht aan de regels voor B&B-verhuur te voldoen, is daarvoor onvoldoende. Evenmin is in dit kader van belang dat [appellant sub 1] heeft meegewerkt aan het onderzoek van de toezichthouders. Dit zegt namelijk niets over de vraag of [appellant sub 1] de overtreding kan worden verweten. Dat, ten slotte, het college al eerder de gelegenheid had om [appellant sub 1] te laten

weten dat hij niet aan de 40/60%-regel voldeed, volgt de Afdeling evenmin, alleen al omdat, zoals hiervoor onder 11.1 is overwogen, nergens uit blijkt dat het college al eerder had geconstateerd dat niet aan de 40/60%-regel is voldaan. [...]

JnB 2024, 723

MK ABRS, 10-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2815](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.
Huisvestingswet

HUISVESTING. BOETE. NATUURLIJK PERSOON. FUNCTIONEEL DADERSCHAP. Boete wegens het zonder vergunning omzetten van een zelfstandige woonruimte in onzelfstandige woonruimten. I.c. wordt geoordeeld dat het college appellanten (woningeigenaren) ten onrechte als functioneel daders heeft aangemerkt en hen ten onrechte een boete heeft opgelegd. Het college heeft niet aangetoond dat appellanten de overtreding (onderverhuur) zouden hebben aanvaard.

[...] 9.2. Het college heeft niet aangetoond dat [appellanten] de overtreding zouden hebben aanvaard. Dat in het rapport van bevindingen is vermeld dat [huurder] zou hebben verklaard dat hij met [appellant A] zou hebben besproken dat zij met zijn vieren in de woning zouden gaan wonen en dat [appellant A] zou hebben gezegd dat de woning daarvoor geschikt was, is daarvoor onvoldoende. In dat kader is van belang dat deze verklaring niet alleen geen steun vindt in de overige gedingstukken, maar dat in die stukken juist indicaties zijn te vinden waaruit blijkt dat [appellanten] de onderverhuur niet hebben aanvaard. Zo was in de huurovereenkomst met [huurder] uitdrukkelijk bepaald dat onderverhuur niet was toegestaan en hebben [appellanten] tijdens de hoorzitting in bezwaar op 13 april 2021 onweersproken verklaard dat de woning inmiddels is ontruimd. Bovendien heeft [appellant A] de verklaring van [huurder] gedurende de gehele procedure betwist.

Dat [appellanten] de woning niet hebben bezocht, niet zijn nagegaan of [huurder] en zijn vriendin de huur wel konden betalen en de inschrijving in de brp niet hebben gecontroleerd, betekent evenmin dat zij de overtreding zouden hebben aanvaard. Concrete omstandigheden die [appellanten] aanleiding hadden moeten geven deze controles uit te voeren, heeft het college niet aangevoerd. Dat [appellanten] een indicatie hadden dat er een overtreding plaatsvond, is ook niet gebleken. Dat de huur € 2.000 bedroeg, kan niet als een dergelijke indicatie worden opgevat, nu niet gebleken is dat [appellanten] kennis omtrent de inkomsten of het vermogen van [huurder] hadden. Onder die omstandigheden kan het nalaten te controleren, anders dan het college heeft gesteld, niet als aanvaard worden gezien. Het college heeft dan ook niet aangetoond dat [appellanten] niet de zorg hebben betracht die onder deze omstandigheden in redelijkheid van hen kon worden gevergd met het oog op de voorkoming van de omzetting van de woning. [...]

JnB 2024, 724

MK ABRS, 10-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2830](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 21 aanhef en onder c

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Hv) 3.1.1 lid 1

HUISVESTING. BOETE. RECHTSPERSOON. FUNCTIONEEL DADERSCHAP. Boete wegens omzetting van zelfstandige in onzelfstandige woonruimte zonder de daarvoor benodigde vergunning. [Appellante] is eigenaar en verhuurder van de woning. I.c. wordt geoordeeld dat het college heeft aangetoond dat de overtreding aan [appellante] kan worden toegerekend. [appellante] heeft de overtreding aanvaard. Wetende dat er drie personen in de woning zouden gaan wonen, lag het op de weg van [appellante] om bij het aangaan van de huurovereenkomst zich in te spannen om onrechtmatige omzetting van de woning door dergelijk gebruik te voorkomen. Gesteld noch gebleken is dat [appellante] dat heeft gedaan.

[...] 10.3. [appellante] had als eigenaar beschikkingsmacht over de omzetting van de woning in onzelfstandige woonruimten zonder de daarvoor benodigde vergunning. Deze overtreding houdt namelijk direct verband met de wijze waarop de woning wordt gebruikt. De eigenaar van een woning kan in de regel beschikken over dergelijk gebruik van zijn woning, ook als hij deze heeft verhuurd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 21 februari 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:730](#), r.o. 10.3). Omstandigheden die tot een ander oordeel leiden, zijn niet aangevoerd.

10.4.[appellante] heeft daarnaast de overtreding aanvaard. Uit de verklaring van [persoon B] volgt dat [appellante] ten tijde van het sluiten van de huurovereenkomst wist dat de woning door drie personen zou worden bewoond. Dat heeft [appellante] ook niet betwist. Het college heeft er terecht op gewezen dat toen ook al een verbod op het omzetten van zelfstandige in onzelfstandige woonruimte zonder benodigde vergunning gold. Wetende dat er drie personen in de woning zouden gaan wonen, lag het op de weg van [appellante] om bij het aangaan van de huurovereenkomst zich in te spannen om onrechtmatige omzetting van de woning door dergelijk gebruik te voorkomen. Gesteld noch gebleken is dat [appellante] dat heeft gedaan. Daarmee heeft [appellante] niet de zorg betracht die in redelijkheid van haar kon worden gevergd met het oog op het voorkomen van de overtreding. Dat de huurder en bewoners van de woning evenmin zorg hebben gedragen voor het rechtmatige gebruik van de woning en dat het college niet eerder handhavend heeft opgetreden, maakt dat niet anders.

[appellante] heeft op de zitting bij de Afdeling naar voren gebracht dat zij niet op de hoogte was van de huisvestingsregels die in deze zaak zijn toegepast en dat zij in haar administratie niet heeft bijgehouden dat de woning door drie personen werd bewoond. Voor zover [appellante] daarmee betoogt dat zij de op 29 oktober 2018 geconstateerde overtreding niet heeft aanvaard omdat zij op dat moment niet wist dat de woning zonder de benodigde vergunning was omgezet en niet op de hoogte was van het geldende verbod hierop, slaagt het betoog niet. Van een verhuurder van een woning wordt verwacht dat hij zich op de hoogte stelt van de geldende huisvestingsregels. Verder lag het op de weg van [appellante] om ervoor te zorgen dat zij inzicht hield in relevante informatie met betrekking tot het gebruik van haar woning. De enkele omstandigheid dat [appellante] ten tijde van het huisbezoek niet voor ogen had dat de woning door drie personen werd bewoond, is gelet op het voorgaande onvoldoende om aan te nemen dat zij de overtreding niet langer aanvaardde. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2024, 725

CRvB, 12-06-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1256](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:13, 4:17

Wet studiefinanciering 2000 (WSF 2000) 3.19, 3.21

STUDIEFINANCIERING. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat de minister, gelet op het toekenningssysteem (zie de uitspraak van de Raad, [ECLI:NL:CRVB:2024:1064](#)), in het voorliggende geval een besluit had moeten nemen over het recht op een reisvoorziening over 2022. Daarvoor ontbreekt een wettelijke grondslag. Met het besluit van 28 september 2021 was de aanvraag van appellant immers afgewezen, zodat prolongatie over een ander studiefinancieringstijdvak niet aan de orde was. De minister was dus ook niet in gebreke met het nemen van een besluit over 2022 en de ingebrekestelling kon niet leiden tot verbeurte van een dwangsom. De rechtbank is op goede gronden tot hetzelfde oordeel gekomen. De (prolongatie)besluiten die appellant in hoger beroep heeft overgelegd met betrekking tot de toekenningen aan andere studenten leiden niet tot een ander oordeel. Uit die besluiten kan niet worden afgeleid waarom zij zijn genomen. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2024, 726

Rechtbank Midden-Nederland, 25-06-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:3874](#)

Minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 2 onder i

WOO. GOED FUNCTIONEREN VAN DE STAAT. WHATSAPP-COMMUNICATIE. POLITIEKE UITLATINGEN. Document 1 betreft WhatsApp-communicatie tussen de politiek assistent en beleidsmedewerkers van zijn en andere Kamerfracties van een aantal politieke partijen en bevat informatie over in te nemen standpunten over de helmplicht. De rechtbank is van oordeel dat verweerder openbaarmaking van de persoonsgegevens en de inhoud van deze WhatsApp-gesprekken op grond van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder e een onder i, van de Woo heeft mogen weigeren. De uitwerking van deze WhatsApp-gesprekken bevatten niet alleen persoonsgegevens, maar ook politieke uitlatingen. De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat openbaarmaking hiervan niet alleen de persoonlijke levenssfeer maar ook het goed functioneren van de Staat kan schaden. Verweerder heeft toegelicht dat het politieke proces niet kan functioneren zonder dat ruimte bestaat voor vertrouwelijke contacten tussen de deelnemers aan dat proces en dat openbaarmaking van dergelijke informatie kan betekenen dat die deelnemers in de toekomst terughoudender zullen reageren of communiceren, wat bijzonder onwenselijk is. Het politieke proces, waaronder politieke onderhandelingen en achtergrondgesprekken om inzicht te krijgen in elkaars standpunten, en de vertrouwelijkheid die inherent is aan dergelijke politieke verkenningen komt namelijk in het gedrag als een politiek assistent en beleidsmedewerker van Kamerfracties er rekening mee moeten houden dat de informatie die zij onderling uitwisselen in de openbaarheid kan komen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder daarmee voldoende heeft gemotiveerd waarom het belang van het goed functioneren van de Staat zwaarder weegt dan het belang van openbaarheid.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet politiegegevens

JnB 2024, 727

Rechtbank Rotterdam, 25-06-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:6339](#)

minister van Justitie en Veiligheid, verweerder (de minister).

Wet politiegegevens (Wpg) 25 lid 1, 27 lid 1

WET POLITIEGEGEVENS. INZAGE. BELANGENAFWEGING. Aan de afwijzing van een inzageverzoek op grond van artikel 27, eerste lid, van de Wpg moet een individuele belangenafweging ten grondslag liggen, ook als dit verzoek, zoals in dit geval, ziet op door de Financiële inlichtingen eenheid verwerkte persoonsgegevens. Nu de bestreden besluiten geen individuele belangenafweging bevatten en eisers niet over hun belangen zijn gehoord, moeten deze besluiten worden vernietigd. Wat betreft de te maken individuele belangenafweging geeft de rechtbank partijen mee dat zij van oordeel is dat aan het belang van de vermijding van nadelige gevolgen voor de voorkoming en opsporing van strafbare feiten een dermate zwaar gewicht toekomt dat dit belang weliswaar niet bij voorbaat maar wel in beginsel dient te prevaleren, mede gelet op de belangen van instellingen die een melding hebben gedaan en de gevolgen voor de meldingsbereidheid als inzageverzoeken worden ingewilligd. Dit betekent dat eisers, ieder voor zich, moeten aantonen, en dus niet slechts stellen, dat sprake is van een individuele, zeer bijzondere situatie, waarbij de gevolgen van een afwijzing van hun inzageverzoeken zodanig uitzonderlijk en ook schadelijk voor hen zijn dat de voormelde belangen die pleiten voor een afwijzing van hun inzageverzoeken daarvoor moet wijken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Terugkeerbesluit

JnB 2024, 728

MK ABRS, 02-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2670](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 6 lid 1

TERUGKEERBESLUIT EN INREISVERBOD. Het oordeel dat de staatssecretaris in deze zaak een rechtmatig terugkeerbesluit heeft genomen, hoewel naar achteraf is gebleken de vreemdeling bewust de bekendmaking van het terugkeerbesluit heeft geprobeerd te frustreren door, met de bedoeling om aan dat besluit en het inreisverbod te ontkomen, het grondgebied van de EU te verlaten, draagt bij aan het doel en nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn.

Grief van de staatssecretaris

3. De staatssecretaris klaagt over het oordeel van de rechtbank dat het terugkeerbesluit en het inreisverbod onrechtmatig zijn. Hij betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij het terugkeerbesluit al voor het vertrek van de vreemdeling had genomen en dat dit besluit, na de bekendmaking op 16 maart 2020, in werking is getreden. Het terugkeerbesluit en het inreisverbod zijn om die reden rechtmatig, aldus de staatssecretaris. Daarbij voert hij aan dat de uitkomst van de uitspraak van de rechtbank sterk afbreuk doet aan de effectieve tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn en aan de mogelijkheid om personen zoals de vreemdeling door middel van een inreisverbod uit Europa te kunnen weren. [...]

Oordeel van de Afdeling

5. De Afdeling stelt vast dat de staatssecretaris op 23 mei 2019 aan de vreemdeling het voornemen kenbaar heeft gemaakt om zijn verblijfsvergunning in te trekken en een terugkeerbesluit te nemen met daaraan gekoppeld een inreisverbod, waarna de vreemdeling zienswijzen heeft ingediend en over dat voornemen is gehoord. Op 11 maart 2020 heeft de staatssecretaris het terugkeerbesluit genomen.

5.1. De staatssecretaris heeft op 10 maart 2020, via de Afdeling Vreemdelingenpolitie, Identificatie en Mensenhandel (hierna: AVIM), de vreemdeling gevorderd om op 12 maart 2020 in persoon te verschijnen in verband met het uitreiken van een beschikking. Op 12 maart 2020 ontving de staatssecretaris bericht dat de vreemdeling niet op de gevorderde afspraak is verschenen. In het dossier zit een proces-verbaal van de AVIM van diezelfde datum waarin staat dat de desbetreffende wijkagent telefonisch contact heeft gehad met de broer van de vreemdeling en ook contact, met slecht beeld en geluid, met de vreemdeling zelf. In het proces-verbaal staat onder meer dat de broer van de vreemdeling heeft medegedeeld dat de vreemdeling het land zou hebben verlaten. De staatssecretaris heeft het besluit op 16 maart 2020 toegezonden aan de gemachtigde van de vreemdeling en gepubliceerd in de Staatscourant.

5.2. Uit de vordering om op 12 maart 2020 op een afspraak te verschijnen, volgt de uitdrukkelijke intentie van de staatssecretaris om het besluit van 11 maart 2020 op een van de in artikel 3:41, eerste lid, van de Awb voorgeschreven manieren bekend te maken. Niet in geschil is dat de vreemdeling op 11 maart 2020 nog in Nederland verbleef. Ondanks de vordering is de vreemdeling onaangekondigd naar Marokko vertrokken. Hij heeft tot de dag van de afspraak, tevens de dag van zijn vertrek, niets van zich laten horen. Ook heeft hij zich niet afgemeld voor die afspraak. Later, in de

bezwaarprocedure, heeft de vreemdeling verklaard dat hij naar Marokko is vertrokken, omdat hij niet opgepakt wilde worden in Nederland en niet overgedragen wilde worden aan de Marokkaanse autoriteiten. Het terugkeerbesluit had dit mogelijk gemaakt. Uit het voorgaande volgt dat de vreemdeling, wetende van het voornemen tot intrekking van zijn verblijfsvergunning en uitvaardiging van een inreisverbod, tussen het moment van nemen en het moment van bekendmaken van het besluit is vertrokken met als doel het ontlopen van de uitreiking van het terugkeerbesluit en het daaraan gekoppelde inreisverbod voor de duur van twintig jaar.

5.3. De staatssecretaris voert in dit kader terecht aan dat ook relevant is dat uit een uittreksel van de basisregistratie personen (hierna: brp) is gebleken dat de vreemdeling zich op 21 februari 2020 nog had ingeschreven op een adres te Den Haag. Uit vaste rechtspraak volgt dat uitschrijving uit de brp een belangrijke aanwijzing is dat de vreemdeling zijn hoofdverblijf naar het buitenland heeft verplaatst [...], maar van zo'n uitschrijving was in deze zaak geen sprake. Pas op 8 juni 2021 is de vreemdeling ingeschreven in de Registratie Niet-ingezetenen. Verder is van belang de verplichting van een vreemdeling, ingevolge artikel 4.37, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000, om de staatssecretaris nog vóór zijn vertrek naar het buitenland daarvan kennis te geven [...]. Zoals hiervoor al is overwogen, heeft de vreemdeling dit niet gedaan.

5.4. Door deze gang van zaken heeft de vreemdeling de staatssecretaris voor een voldongen feit gesteld. Hij heeft er door zijn handelen namelijk doelbewust voor gezorgd dat de staatssecretaris het besluit niet aan hem kon bekendmaken door middel van de in artikel 3:41, eerste lid, van de Awb voorgeschreven uitreiking, terwijl voor hem duidelijk was dat de staatssecretaris, zoals hiervoor onder 5.2 is overwogen, dit uitdrukkelijk voor ogen had en daarvoor ook voorbereidingen had getroffen. De besluitvorming door de staatssecretaris die was gericht op zijn vertrek uit de EU en op het verbod de EU weer in te reizen, heeft de vreemdeling op die manier bewust geprobeerd te frustreren.

5.5. De rechtbank heeft terecht vastgesteld dat de vreemdeling, zoals achteraf is gebleken, niet meer in Nederland verbleef op het moment dat de staatssecretaris het op 11 maart 2020 genomen terugkeerbesluit op 16 maart 2020 heeft bekendgemaakt. De Afdeling is in deze zaak, gelet op de feiten die hiervoor onder 5.1 tot en met 5.4 zijn beschreven, echter van oordeel dat in dit geval bepalend is het moment waarop de staatssecretaris het terugkeerbesluit heeft genomen. Niet in geschil is dat het terugkeerbesluit is genomen op 11 maart 2020 en dat de vreemdeling op die datum nog in Nederland verbleef. Het moet er daarom in deze zaak voor worden gehouden dat is voldaan aan de onder 4.1 genoemde voorwaarde en dat het terugkeerbesluit rechtmatig is. Daarbij betreft de Afdeling ook het volgende.

5.6. Het oordeel dat de staatssecretaris in deze zaak een rechtmatig terugkeerbesluit heeft genomen, hoewel naar achteraf is gebleken de vreemdeling bewust de bekendmaking van het terugkeerbesluit heeft geprobeerd te frustreren door, met de bedoeling om aan dat besluit en het inreisverbod te ontkomen, het grondgebied van de EU te verlaten, draagt bij aan het doel en nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn.

5.7. Uit artikel 6, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn volgt dat de lidstaten verplicht zijn een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen derdelanders die illegaal op hun grondgebied verblijven [...]. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 8 mei 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1970](#), onder 5.1.4, is het terugkeerbesluit bedoeld om een doeltreffend verwijderings- en terugkerbeleid te kunnen voeren. Dit strookt met de in de overwegingen 2 en 4 van de considerans opgenomen doelstelling van de Terugkeerrichtlijn.

5.8. Met deze vaste rechtspraak van het Hof en van de Afdeling en met een effectieve tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn verdraagt zich niet, zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, dat een vreemdeling zich aan de uitvaardiging van een inreisverbod kan onttrekken door kort voor de aangekondigde bekendmaking van het terugkeerbesluit en het daaraan gekoppelde inreisverbod het grondgebied van de EU te verlaten. Evenals het terugkeerbesluit is ook het inreisverbod een middel dat een doeltreffend Europees terugkeerbeleid vergroot. Het heeft tot doel een vreemdeling niet alleen buiten Nederland, maar buiten de gehele EU te houden. Met het inreisverbod wordt dus bescherming geboden aan alle inwoners van de EU. Een andere uitkomst in deze zaak zou die uitgangspunten in de omstandigheden van dit geval sterk ondergraven.

[Naar inhoudsopgave](#)

Inreisverbod

JnB 2024, 729

MK ABRS, 05-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2749](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 66a lid 7 b

Vb 2000 6.5a, lid 1

INREISVERBOD. Verzoek om opheffing van het inreisverbod afgewezen, maar wel de duur van het inreisverbod verkort. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de minister, als hij een nieuw inreisverbod wil uitvaardigen, daarbij ook het privé- en familieleven van de vreemdeling in België moet betrekken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2024, 730

MK ABRS, 02-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2668](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EU Handvest 4, 7, 24

Richtlijn 2013/32/EU 33

Richtlijn 2011/95/EU 2, 23

Vw 2000 30a

Vb 2000 3.6a, 3.6b, 3.106

ASIEL. In een situatie waarin een vreemdeling al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat en in Nederland verzoekt om internationale bescherming om herenigd te kunnen worden met zijn gezinsleden, is de staatssecretaris bevoegd om die asielaanvraag niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 33, tweede lid, aanhef en onder a, van de Procedurerichtlijn. De enige uitzondering daarop is als die vreemdeling vanwege de omstandigheden in de lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, dreigt in een situatie te komen die strijd zal opleveren met artikel 4 van het EU Handvest.

De rechtbank heeft, ondanks het feit dat de vreemdeling bescherming geniet in Duitsland, terecht getoetst of de staatssecretaris bij het niet-ontvankelijk verklaren van de asielaanvraag

zich voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het minderjarige kind van de vreemdeling.

De staatssecretaris was niet gehouden was om te motiveren waarom hij geen gebruik heeft gemaakt van zijn ambtshalve bevoegdheid om de asielaanvraag ook nog te beoordelen op artikel 8 van het EVRM, omdat uit de systematiek van de wet volgt dat hij deze ambtshalve bevoegdheid niet heeft in gevallen waarin de asielaanvraag niet-ontvankelijk is verklaard.

2.1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris zonder meer gebruik mag maken van zijn bevoegdheid om een asielaanvraag niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, of dat er op hem een plicht rust om met inachtneming van de omstandigheden die gaan over het belang van het kind en de instandhouding van het gezin, nader te motiveren waarom hij niet afziet van deze bevoegdheid en ambtshalve overgaat tot het beoordelen van de aanvraag op reguliere verblijfsgronden. Daarbij zal ook worden ingegaan op de betekenis van het arrest van het Hof van Justitie van 22 februari 2022, XXXX, [ECLI:EU:C:2022:103](#). [...]

Bespreking van het hoger beroep

4.1. In hoger beroep staat niet langer ter discussie dat de vreemdeling nog steeds internationale bescherming in Duitsland geniet en dat de staatssecretaris gelet hierop in beginsel de bevoegdheid heeft om de asielaanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. Wat partijen verdeeld houdt, is het antwoord op de vraag of de staatssecretaris ook een plicht heeft om te motiveren waarom hij afziet van het gebruik van deze bevoegdheid die hem in beginsel toekomt en, zo ja, of hij dat in dit geval deugdelijk heeft gedaan. Hiernaast speelt de vraag of de staatssecretaris gehouden was om te motiveren waarom hij geen gebruik heeft gemaakt van zijn ambtshalve bevoegdheid om de aanvraag op artikel 8 van het EVRM te beoordelen. Verder merkt de Afdeling op dat het niet in geschil is dat het arrest XXXX er als zodanig voor de staatssecretaris niet aan in de weg staat om de asielaanvraag in deze zaak niet-ontvankelijk te verklaren. Echter staat wel ter discussie of en, zo ja, in hoeverre er een eventuele motiveringsplicht voor de staatssecretaris uit dit arrest voortvloeit. Om deze reden, en omwille van het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming in algemene zin, zal de Afdeling hieronder eerst het arrest bespreken. [...]

6. De Afdeling leidt uit deze punten van het arrest XXXX af dat, in een situatie waarin een vreemdeling al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat en in Nederland verzoekt om internationale bescherming om herenigd te kunnen worden met zijn gezinsleden, de staatssecretaris bevoegd is om die asielaanvraag niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 33, tweede lid, aanhef en onder a, van de Procedurerichtlijn. De enige uitzondering daarop is als die vreemdeling vanwege de omstandigheden in de lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, dreigt in een situatie te komen die strijd zal opleveren met artikel 4 van het EU Handvest. Dat als gevolg van dit besluit een vreemdeling wordt beperkt in de uitoefening van andere in het EU Handvest neergelegde grondrechten als het recht op gezinsleven en de rechten van het kind, staat niet in de weg aan deze bevoegdheid. Omdat de vreemdeling niet gesteld heeft dat hij in Duitsland een situatie te vrezen heeft die strijd oplevert met artikel 4 van het EU Handvest, gold er voor de staatssecretaris geen verbod om gebruik te maken van zijn bevoegdheid om de aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. Voor zover het Hof heeft overwogen dat lidstaten onder voorwaarden ertoe verplicht zijn om afgeleide rechten en voordelen toe te kennen aan gezinsleden van personen die een internationale beschermingsstatus genieten, kan dit de vreemdeling niet baten, omdat zijn partner en dochter niet langer internationale bescherming genieten, maar het Nederlanderschap hebben verworven. Bovendien is de vreemdeling ook niet aan te merken als een gezinslid in de zin van de

Kwalificatierichtlijn, omdat bepalend voor die definitie is dat het gezin al moest bestaan in het land van herkomst (artikel 2, aanhef en onder j, van de Kwalificatierichtlijn). Omdat de vreemdeling in Nederland zijn partner heeft ontmoet en zijn dochter heeft verwekt, valt zijn situatie ook niet onder die definitie en kan hij dus ook geen rechten ontleen aan artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, dat ertoe strekt de leden van het gezin bijeen te houden.

Heeft de staatssecretaris zijn besluit deugdelijk gemotiveerd?

7. Uit het voorgaande volgt dat het de staatssecretaris niet verboden was om de asielaanvraag van de vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren. De Afdeling komt nu toe aan de vraag of de rechtbank terecht heeft overwogen dat de staatssecretaris niettemin gehouden was om te motiveren waarom hij niet afziet van het gebruik van deze bevoegdheid. Daarbij moet voorop worden gesteld dat uit het arrest XXXX geen bijzondere plicht voortvloeit om te motiveren waarom gebruik wordt gemaakt van de in artikel 33, tweede lid, aanhef en onder a, van de Procedurerichtlijn neergelegde bevoegdheid, wanneer voldaan is aan de vereisten voor het aanwenden daarvan. Evenmin kan dit worden afgeleid uit de formulering van deze bepaling. Verder heeft de rechtbank, zoals de staatssecretaris ook in zijn hogerberoepschrift betoogt, ten onrechte overwogen dat een dergelijke plicht valt af te leiden uit de formulering van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. De rechtbank heeft ten onrechte betekenis toegekend aan de enkele omstandigheid dat de in dat artikellid omschreven bevoegdheid als een 'kan-bepaling' is geformuleerd. De nadere vereisten om deze bevoegdheid aan te kunnen wenden, en de omstandigheden waarmee de staatssecretaris daarbij rekening moet houden, zijn immers al opgenomen in artikel 3.106a van het Vb 2000. Als de staatssecretaris deugdelijk heeft gemotiveerd dat aan deze vereisten is voldaan, rust op hem geen afzonderlijke plicht om te motiveren waarom hij de bevoegdheid gebruikt, en er niet voor kiest daarvan af te zien.

7.1. Het oordeel van de rechtbank dat de staatssecretaris zich bij zijn besluit onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de gevolgen daarvan voor het minderjarige kind van de vreemdeling, kan echter opgevat worden als een oordeel dat de staatssecretaris niet heeft voldaan aan zijn plicht om te motiveren dat is voldaan aan de vereisten neergelegd in artikel 3.106a, tweede en derde lid, van het Vb 2000. Op grond daarvan moet de staatssecretaris alle relevante feiten en omstandigheden betrekken bij de beantwoording van de vraag of de vreemdeling een zodanige band met het derde land - in dit geval Duitsland - heeft dat de staatssecretaris redelijkerwijs van hem kan verlangen om naar dat land toe te gaan. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling volgt dat een band met een derde land in de hiervoor bedoelde zin aanwezig geacht mag worden, alleen al omdat de vreemdeling internationale bescherming geniet in dat land [...]. Toch kunnen uitzonderingen op dit uitgangspunt optreden. De hiervoor bedoelde plicht van de staatssecretaris om alle relevante feiten en omstandigheden te betrekken omvat ook de belangen van het kind bedoeld in artikel 24 van het EU Handvest (zie de uitspraken van de Afdeling van 1 februari 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:326](#), onder 3.1 en 3.2, en van 31 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1270](#), onder 3.3 en 3.4). De plicht om deze belangen bij de besluitvorming te betrekken volgt ook uit het arrest van het Hof van 11 maart 2021, M.A., [ECLI:EU:C:2021:197](#). De rechtbank heeft in zoverre, ondanks het feit dat de vreemdeling bescherming geniet in Duitsland, terecht getoetst of de staatssecretaris bij het niet-ontvankelijk verklaren van de asielaanvraag zich voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het minderjarige kind van de vreemdeling. [...]

Was de staatssecretaris gehouden een ambtshalve beoordeling te verrichten? [...]

8.3. Het voorgaande betekent dus dat in een geval als dit, waarin de asielaanvraag niet inhoudelijk is beoordeeld en niet-ontvankelijk is verklaard, de staatssecretaris ingevolge het tweede artikellid van

artikel 3.6a geen ambtshalve bevoegdheid aan artikel 3.6b kan ontlenen om de aanvraag ook nog te beoordelen op artikel 8 van het EVRM. Een andere lezing zou dit artikellid, dat beoogt om een ambtshalve beoordeling van artikel 8 van het EVRM uit te sluiten in de daar genoemde gevallen, namelijk van haar betekenis ontdoen. De staatssecretaris wijst er in zijn hogerberoepschrift ook terecht op dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om de ambtshalve beoordeling van regulier-humanitaire verblijfsgronden voor te behouden aan de gevallen waarin de asielaanvraag inhoudelijk is beoordeeld, mede om te voorkomen dat een asielprocedure wordt gebruikt om toelatingsvereisten te omzeilen die bij een reguliere verblijfsaanvraag gelden. [...]

Samenvatting en conclusie

9. Resumerend heeft de staatssecretaris dus terecht aangevoerd dat het arrest XXXX niet afdoet aan zijn bevoegdheid om in dit geval de asielaanvraag van de vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren. Hij betoogt ook terecht dat hij deugdelijk heeft gemotiveerd dat voldaan is aan de vereisten voor toepassing van zijn bevoegdheid om de asielaanvraag niet-ontvankelijk te verklaren, en dat hij daarbij ook voldoende de belangen van het kind heeft betrokken. Tot slot staat het tweede artikellid van artikel 3.6a van het Vb 2000 eraan in de weg dat in de daar omschreven situaties de staatssecretaris gebruikmaakt van zijn ambtshalve bevoegdheid om ook nog te beoordelen op artikel 8 van het EVRM, omschreven in artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000. Bij gebrek aan die bevoegdheid hoefde de staatssecretaris daarom niet te motiveren waarom hij de aanvraag niet ambtshalve op artikel 8 van het EVRM heeft beoordeeld.

JnB 2024, 731

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 04-07-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:10438](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2001/55/EG 5

ASIEL. Richtlijn tijdelijke bescherming. Personen uit Oekraïne krijgen geen tijdelijke bescherming wanneer zij vóór 27 november 2021 uit Oekraïne zijn vertrokken. Zij worden niet als ontheemd aangemerkt omdat zij ten tijde van de invasie hun hoofdverblijf niet meer in Oekraïne hadden. Het enkele feit dat een persoon tijdelijk terugkeert naar Oekraïne, zonder de intentie te hebben zich daar weer te vestigen, maakt een vreemdeling na hernieuwd vertrek uit Oekraïne nog geen ontheemde, terwijl tijdelijke bescherming daarvoor is bedoeld. In die situatie heeft de betrokkene zijn hoofdverblijf namelijk niet in Oekraïne, maar elders. Voor het oordeel dat deze uitleg redelijk is betreft de rechtbank ook dat het hier gaat om een facultatieve bepaling. Bij de uitleg van een dergelijke bepaling dient het bestuursorgaan enige ruimte gegend te worden.

JnB 2024, 732

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 04-07-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:10367](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 61 lid 1

ASIEL. In de situatie dat geen terugkeerbesluit op grond van de Terugkeerrichtlijn kan worden uitgevaardigd, kan een asielvergunning worden ingetrokken en zijn lidstaten niet verplicht om een verblijfsvergunning op een andere grond te verlenen. Omdat artikel 61, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat de vreemdeling die niet of niet langer rechtmatig verblijf heeft, Nederland uit eigen beweging dient te verlaten, ziet de rechtbank in het nationale recht evenmin de verplichting om een verblijfsrecht toe te kennen. Eiser heeft geen rechtmatig verblijf en dient Nederland te verlaten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 733

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 04-07-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:10435](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

DUBLINVERORDENING. CYPRUS. De opvangsituatie op Cyprus leidt niet tot het oordeel dat niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Hoewel asielzoekers moeilijkheden ondervinden bij de toegang tot de opvangvoorzieningen, bereiken deze niet de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid, als bedoeld in het arrest Jawo. De gebleken opschorting van de behandeling van asielaanvragen van Syrische asielzoekers op Cyprus leidt er niet toe dat Nederland gehouden is de asielaanvraag aan zich te trekken. Dat Cyprus als gevolg van een hoge instroom maatregelen heeft genomen voor de behandeling van asielaanvragen en met achterstanden kampt, is onvoldoende om aan te nemen dat sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2024, 734

MK ABRS, 10-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2829](#)
minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2013/32/EU 31 lid 3

PROCESRECHT. VERWIJZINGSUITSPRAAK. Aanvullende prejudiciële vragen over achtereenvolgende verlenging van de beslistermijn voor asielverzoeken.

19. De Afdeling ziet, gelet op het voorgaande en in aanvulling op de prejudiciële vragen in zaak nr. [C-662/23](#), aanleiding tot het stellen van de volgende prejudiciële vragen:

1. Leent artikel 31, derde lid, derde volzin en onder b, van de Procedurerichtlijn zich voor achtereenvolgende toepassing door de beslissingsautoriteit?
2. Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord:

- a. Onder welke voorwaarden mag de beslissingsautoriteit achtereenvolgende toepassing geven aan artikel 31, derde lid, derde volzin en onder b, van de Procedurerichtlijn en is de totale duur van de periode waarvoor de beslissingsautoriteit deze bepaling achtereenvolgend kan toepassen daarbij begrensd?
- b. In hoeverre mag of moet de rechter bij de beantwoording van de vraag of de beslissingsautoriteit de beslistermijn heeft mogen verlengen volgend op, en aansluitend aan, een eerder verlengingsbesluit, rekening houden met de toename van het aantal asielverzoeken, mede ten opzichte van de periode voorafgaand aan het eerdere verlengingsbesluit, en eventuele inspanningen van de beslissingsautoriteit om de achterblijvende beslis capaciteit te vergroten om - in het licht van artikel 4, eerste lid, van de Procedurerichtlijn - een behoorlijke en volledige behandeling van asielverzoeken te kunnen waarborgen?

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2024, 735

**MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 08-07-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:10491](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.**

Vw 2000 43, 43a

Richtlijn 2001/55/EG 17 lid 2

Richtlijn 2013/32/EU 31 lid 5

PROCESRECHT. Richtlijn tijdelijke bescherming. In geschil is of de staatssecretaris de beslissing op de asielaanvraag van een Oekraïense vreemdeling op grond van artikel 43a van de Vw 2000 kan uitstellen tot na afloop van de tijdelijke bescherming. De staatssecretaris is namelijk, gelet op artikel 31, vijfde lid, van de Procedurerichtlijn, gehouden om binnen 21 maanden op de asielaanvraag te beslissen. De rechtbank ziet zich dus voor de vraag gesteld hoe artikel 43a van de Vw 2000, als implementatie van artikel 17, tweede lid, van de Richtlijn tijdelijke bescherming, zich verhoudt tot artikel 43 van de Vw 2000 en artikel 31, vijfde lid, van de Procedurerichtlijn. De rechtbank overweegt dat uit de Vw 2000 niet volgt dat in geval van tijdelijke bescherming binnen 21 maanden op een asielverzoek moet worden beslist. Vervolgens is het de vraag of de Vw 2000 op dit onderdeel in strijd is met de relevante Europese richtlijnen.

Samenvattend is de rechtbank van oordeel dat de opschorting van de behandeling van de asielaanvraag tot na het moment van de beëindiging van de tijdelijke bescherming niet in strijd is met artikel 31, vijfde lid, van de Procedurerichtlijn.

JnB 2024, 736

**MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 10-07-2024,
[ECLI:NL:RBDHA:2024:10683](#)**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:55d lid 3

PROCESRECHT. Duur beslistermijnen bij een gegrond beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit op een nareisaanvraag. First in First out (FiFo). Het werken volgens het FiFo-principe door de minister leidt er niet toe dat de rechtbank langere beslistermijnen vaststelt.

Welke beslistermijn moet de rechtbank vaststellen?

10. De rechtbank moet bij het bepalen van de beslistermijn een verantwoorde keuze maken in het dilemma tussen snelheid en zorgvuldigheid. Als het bestuursorgaan dit dilemma heeft veroorzaakt, rechtvaardigt dit niet zonder meer dat zorgvuldigheid wordt opgeofferd aan snelheid. De rechtbank stelt de nadere termijn zo dat deze niet onnodig lang, maar ook niet onrealistisch kort is.

11. De rechtbank stelt vast dat de minister, zoals ook is uiteengezet in diens algemene brief van 16 februari 2024, niet meer om op de zaak toegespitste termijnen verzoekt, behoudens in die gevallen dat de zaak aan de beurt is volgens het FiFo-principe en een meer concreet standpunt kan worden gegeven over een afgestemde beslistermijn. In alle andere gevallen, zo begrijpt de rechtbank, is het verzoek van de minister om een zo ruim mogelijke beslistermijn te bepalen. De rechtbank stelt vast dat het verzoek van de minister er in de kern op neerkomt hem zo veel mogelijk tijd te gunnen zonder dat een concrete relatie bestaat met de zaak en de tijd die nodig is om in deze zaak daadwerkelijk te beslissen. De rechtbank is van oordeel dat weliswaar sprake is van een bijzonder geval op grond waarvan zij de minister niet zal opdragen om binnen twee weken een beslissing te nemen, maar dat nog niet kan worden vastgesteld dat een termijn van twintig weken daadwerkelijk nodig is om in deze individuele zaak alsnog tot een beslissing te komen. De rechtbank begrijpt het probleem van de minister, maar zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) al eerder heeft overwogen, is het niet de taak van de bestuursrechter om een structurele, collectieve oplossing te bieden voor een probleem als dit. De taak van de bestuursrechter is erin gelegen om burgers die in beroep zijn gekomen tegen aan hen gerichte besluiten of het uitblijven daarvan, rechtsbescherming te bieden op basis van de geldende wetgeving. Indien de wetgeving knelt, is het aan de wetgever om desgewenst alsnog te voorzien in een wettelijke regeling of een andere voorziening of oplossing.

12. In de uitspraken van 3 juli 2024 [[ECLI:NL:RVS:2024:2643](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:2644](#)] heeft de Afdeling een oordeel gegeven over de beslistermijn in beroepszaken over het niet tijdig beslissen op nareisaanvragen. Hoewel de Afdeling in deze zaken nog geen oordeel heeft gegeven over het FiFo-principe, is de rechtbank van oordeel dat dit principe, gelet op het voorgaande, niet tot een andere conclusie leidt voor wat betreft de toe te passen beslistermijnen. De minister gaat pas op het moment dat hij de aanvraag gaat behandelen, in dit geval dus november 2024, beoordelen of het dossier compleet is of dat eisers de gelegenheid krijgen om de aanvraag aan te vullen of dat nader onderzoek nodig is. Deze situatie is op één lijn te stellen met de situatie waarin een beslistermijn van acht weken redelijk is, tenzij de minister binnen die termijn besluit tot nader onderzoek in de vorm van een DNA-onderzoek of een identificerend gehoor, in welk geval een totale termijn van twintig weken geldt (het zogenoemde 8 + 12-weken model). Als de minister door het werken op grond van het FiFo-principe nog niet weet of hij gelegenheid tot herstel van verzuimen wil bieden, omdat hij de bij de aanvraag overgelegde documenten nog niet heeft beoordeeld, komt dit voor rekening van de minister en krijgt hij geen extra tijd voor de beoordeling. Ook voor die situatie geldt een totale termijn van twintig weken (8 + 12-wekenmodel).

13. De rechtbank stelt vast dat wanneer de minister binnen acht weken geen inhoudelijke beoordeling maakt van de overgelegde documenten en eisers dus niet laat weten dat hij heeft besloten tot het verrichten van nader onderzoek, de termijn van acht weken geldt. Om die reden ziet de rechtbank geen aanleiding om standaard uit te gaan van een termijn van twintig weken, zoals door de minister verzocht. De rechtbank is van oordeel dat een standaardtermijn van twintig weken onnodig lang is als die termijn niet is afgestemd op een individueel geval en dat die termijn ten nadele van de met de wetgeving beoogde rechtsbescherming bij niet tijdige besluitvorming te zeer afwijkt van hetgeen de wetgever met artikel 8:55d van de Awb voor ogen stond.

14. Wanneer de minister niet meer om een op de zaak toegespitste termijn verzoekt, is de rechtbank van oordeel dat een beslistermijn van 8 + 12 weken na het doen van uitspraak door de rechtbank niet onrealistisch kort is. Op het moment dat de minister kennisneemt van het ingestelde beroep en wordt gevraagd om de stukken en een verweerschrift in te dienen, kan hij de procedure starten om alsnog een besluit te nemen. Dat de minister dit niet wil doen omdat hij volgens het FiFo-principe wil werken, vormt geen reden om te concluderen dat deze beslistermijn onrealistisch kort is. Daarbij dient ook acht te worden geslagen op de omstandigheid dat de minister al door de ingebrekestelling van eisers is gemaand om te beslissen en hij de zaak op dat moment al ter behandeling had kunnen oppakken. De minister hoeft dus niet te wachten totdat uitspraak op het beroep wordt gedaan. In die gevallen dat de minister wel om een op de individuele zaak toegespitste termijn verzoekt, kan de rechtbank een andere beslistermijn bepalen als bijzondere omstandigheden daartoe aanleiding geven. Dit geldt ook in het geval dat de vreemdeling individuele omstandigheden aanvoert op grond waarvan tot een andere beslistermijn moet worden gekomen. Dergelijke omstandigheden zijn in deze zaak niet door eisers aangevoerd.

[Naar inhoudsopgave](#)